

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 04. november 2010.

<http://www.kunsten.nu/artikler>

[/artikel.php?samtalekokkenet+liveart+coreact+joshua+sofaer+lilibeth+cuenca](http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?samtalekokkenet+liveart+coreact+joshua+sofaer+lilibeth+cuenca)

Lilibeth Cuenca: *The Artist's Song* under *Samtalekokkenet*. (Foto: Gert von der Pumplei)

Når kunsten vil lege

4. nov. 2010 [Reportage] **Det første *Samtalekokkenet* – forum for performativ kunst bød på livlig debat, live-performance og artist talk, og det overordnede spørgsmål blev performancekunstens leg med publikum og opfordring til deltagelse.**

Af Matthias Hvass Borello

"Det er den slags ting, de fleste hader. Hvordan skal man besvare den professionelle performers indstuderede, intense blik og krav om deltagelse? Jeg har det også svært med det – det er meget intimt at kigge nogen, man ikke kender, i øjnene – især nogen der spiller et skuespil," lyder ordene fra kunstkritiker Torben Sangild.

Vi er til *Samtalekokkenet*, en række arrangementer, der i det næste halve år, vil undersøge og diskutere performancekunstens tilstand og placering i det kunstneriske landskab.

Sangild leverer aftenens live-anmeldelse af performance-værket *Undgåelsens bevægelighed*, der i disse dage kan opleves i et kulørt glashus uden for Den Sorte Diamant.

Det handlende publikum

CoreAct (Anika Barken og Helene Kvint) leger på poetisk vis, og med baggrund i Vagn Steens konkretlyrik, med ordene og kroppen og opfordrer sit publikum til at gå mod tidens passivitet og handle.

CoreAct i aktion i deres aktuelle værk: *Undgåelsens bevægelighed*. (Pressefoto)

Under dette første propfyldte Samtalekøkken af ialt seks bliver det også dagsordenen for debatten og de spørgsmål, man rejser som kritikker i mødet med en kunstform, der hele tiden leger med grænsen mellem værk og beskuer.

Et mangfoldigt felt

Lilibeth Cuenca Rasmussen indleder aftenen med en konfrontation af kunstpublikummet som hvid kronjhort med skiftevis strit-pik og -bryster i sin kritiske kommentar til kunstens indlejrede kønsdiskrimination med værket: *The Artist's Song*.

[Se hele Lilibeths performance her.](#)

Den britiske kunstner Joshua Sofaer slutter aftenen af med en præsentation af hans værker, der mest af alt handler om at delagtiggøre mennesker i kunsten på meget konkret vis.

Deltagelsen, eller manglen på samme, blev med andre ord performancekunstens udfordring, men også helt særlige centralnerven denne aften.

Mellem to verdener

Torben Sangild reflekterede også kritisk over deltagelsen i CoreActs værk:

"Jeg har været lidt inde på det, men performerne bevæger sig mellem at træde ind og ud af deres roller – og nogle gange ligger de et sted midt imellem at spille og at forholde sig til den helt konkrete situation. De er altså nogle gange i vores verden og nogle gange i deres egen verden, og nogle gange kommunikerer de så på tværs af de to verdener."

Torben Sangilds live-anmeldelse af CoreActs aktuelle værk: *Undgåelsens bevægelighed*. (Foto: Gert von der Pumplei)

Live anmeldelsen blev fulgt op af en diskussion mellem Sangild, aftenens opponent og publikum. (Foto: Gert von der Pumplei)

"En pudsigt ting i den sammenhæng er at i begyndelsen stillede Helene Kvint nogle spørgsmål, og det er uklart om det er spørgsmål til os eller retoriske spørgsmål til sig selv. Nogle få publikummer begyndte at svare, men det gjorde hun så også selv, og derfor holdt svarene fra publikum op: Konklusionen blev at spørgsmålene var retoriske, men usikkerheden var interessant så længe den varede."

En del af spillet

Og i værkets afslutning, hvor deltagelsen får mere konkret karakter, lyder dommen:

"Her bliver der skabt en meget konkret metafor for den politiske debat i form af to farver bolde, der repræsenterer hver sin type debatør: 'problemforenkleren' (rød) og 'problemudgreneren' (pink). Vi bliver en del af et spil med nogle regler – det er sjovt, og det er en god, meget konkret metafor. Bagefter får vi alle sammen karakterer og en udtalelse, der lyder som om den kommer fra en

Der var godt pakket og god aktivitet blandt gæsterne i samtalekøkkenet. (Foto: Gert von der Pumplei)

personlighedstest i et dameblad."

"Her overskrider vi helt klart eksistentialismen og bevæger os over i det sociale, det offentlige. Og det ville jeg gerne have mere af, når nu forestillingen hævder at være samfundsdebatende."

[Se hele Sangilds live-anmeldelse her.](#)

Fascinationen for dagligdagen

Hos Joshua Sofaer (født 1972 i Cambridge, GBR) er deltagelsen fra offentligheden helt grundlæggende:

[Scavengers](#) (2008), en deltagerbaseret konkurrence med en stor pengepræmie, hvor offentligheden opfordres til at indsamle kuriøse objekter.

[Samlinger i lofot hjem \(Collections of Lofoten Homes, 2008\)](#), en undersøgelse og præsentation af forskellige menneskers passion for indsamling af mindst ligeså kuriøse objekter.

Og i [Rubbish Library / Library Rubbish \(2008\)](#), hvor Sofaer har indsamlet en masse dagligdags genstande, som får ny betydning, når kunstneren iscenesætter genstandene igen.

Joshua Sofaer (Foto: Gert von der Pumplei)

Her er retningslinjerne helt igennem komponeret af kunstneren og hans interesse i at overføre den kunstneriske skabelse og eksponering til mennesker uden for kunstinstitutionen. Sofaer finder altså sin kunstneriske glæde som administrator af denne deltagelse.

[Se hele Joshua Sofaers præsentation her](#)

Tre kunst-strategier for deltagelse

Lige som denne aften giver udtryk for, så er det også i performanceteorien et særligt kendetegn ved det performative værk, at det udfolder sig som en situation, hvor uventede ting, handlinger og udsagn opstår, netop på grund af den flygtighed, der opstår, når publikum bliver helt konkret involveret.

Og aftenen præsenterede tre meget forskellige tilgange til netop dette: Lilibeths mestendels intellektuelle udfordringer af kunstbegrebet, CoreActs delvise (og måske halvhjertede) involvering af publikum og sidst den totale, men dirigerede, overgivelse af kunstnerrollen hos den tilbagetrukne administrator Joshua Sofaer.

Som Anika Barkan fra CoreAct afslutningsvis formulerede det:

"Det virker som om dit projekt handler om netop dette [Vi ser et billede af Joshua Sofaer som spæd, der opdager og nyder sit eget spejlbillede]: At give et helt almindeligt menneske den erfaring og eksponering, du har oplevet som kunstner. Og det er det meget smukke ved dit projekt."

Joshua Sofaer præsenterer sine projekter, hvor han helt konkret servicerer sit publikum. (Foto: Gert von der Pumplej)

Fakta:

Det andet Samtalekøkken finder sted tirsdag den 16. november klokken 19.00 på Warehouse 9.

Gary Winters fra Lone Twin (UK) præsenterer deres arbejde (på engelsk), Helena Hei-Sook Park og Double Talk (FIN) performer.

Trine Ross live anmelder Claus Beck-Nielsen og Elmar Jung er opponert på anmeldelsen.

Program rækkefølgen fastlægges først på dagen! Gratis entre

Samtalekøkkenet – forum for performativ kunst er et initiativ taget af liveart.dk (Ellen og Henrik Friis Vestergaard) og tæller 6 arrangementer ialt, hvor performancekunsten tages op til diskussion blandt både kunstnere, kunstkritikere og kunstinteresserede. Arrangementerne vil finde sted en gang i måneden og er åbne for alle interesserede.

FAKTABOKS

Titel: *Samtalekøkkenet – Forum for performativ kunst*

Medvirkende:

Lilibeth Cuenca

Joshua Sofaer

CoreAct:

Anika K. Barkan

Helene Kvint

Start: 21/10/2010

Slut: 21/10/2010

Sted:

Warehouse 9

Halmtorvet 13

1700 København V

Åbningstider: Mandag til lørdag 10 – 19

www.warehouse9.dk

EKSTRA INFO

Næste *Samtalekøkkenet* er tirsdag den 16. november. Derefter 20/1, 17/2, 28/4 og 19/5, 2011.

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 13. december 2010.

<http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?samtalekokkenet+2+liveart+>

Britiske Lone Twin har i duo-form udfordret både sig selv og mennesker på gaden med deres skæve praksis. Her *Ghost Dance*. (pressefoto)

Performativ kamp

13. dec. 2010 [Reportage] **Det andet og årets sidste *Samtalekokken* var præget af kamp; med kønnet, kritikken, sproget og formen.**

Af Matthias Hvass Borello

Helena Hei-Sook Park var en af de deltagende danske kunstnere under det andet *Samtalekokken* – *forum for performativ kunst*. Og det skulle vise sig at hendes indledende værk til aftenens program, kom til at lægge stilen for resten af denne novemberaften, hvor den performative kunst igen var til debat.

Helena Hei-Sook Park med græskar, kål og andre tunge sager. (Foto: Samtalekokkenet)

Kamp med kønnet

En række grøntsager i den tunge ende af kostpyramiden konfronteres med prust og kamp. Spinkle Park har til anledningen iklædt sig hustru-pels og stålhandsker, og tilbereder en kål- og græskarsuppe med en del forhindringer indlagt.

Park kæmper med andre ord med remedierne, og det i en sådan grad at hendes performance aldrig manifesterer sig ud over sit lavpraktiske niveau; at få hakket grøntsager og putte dem op i en gryde.

Dét kønspolitiske billede, som værket formentlig ville skabe af en kvinde, der kæmper hårdnakket (og håbløst) med hjem, mad, mode og familie, fremstod desværre kun vagt.

Den gensidige kamp

Den britiske kunstnergruppe Lone Twin stod for aftenens talk om deres kunstneriske praksis, hvor fysiske udfordringer driver den kamp, gruppen udsætter sig for igen og igen. Fra bjergbestigning og umulige tværgående byvandring, hvor bygninger og infrastrukturer står i vejen, til poetiske optegnelser og optagelser af byrummets 'natlige aktiviteter' i et projekt over fire dage (med titlen *Twenty Four Four*).

Disse fysiske og mørklagte aktiviteter synes hele tiden at blive suppleret af et behov for at skabe skæve relationer til offentligheden i deres værker.

Artist Talk af Lone Twin (GBR). (Foto: Samtalekøkkenet)

Artist Talk af Lone Twin (GBR) med musikalske indslag. (Foto: Samtalekøkkenet)

I *Twenty Four Four* kan man komme om natten og råbe sine inderste tanker ud over byen fra en høj stige, og gruppens seneste projekt *The Boat Project* er et gadekryds mellem en dagbog og en båd, hvor folks gamle træobjekter med en tilknyttet historie hugges op og samles i en bådkonstruktion – en anvendelig skulptur, som rent faktisk skal sejle.

Samme aktivering af offentligheden ses i projekterne: *Street Dance* og *Speeches*, hvor dans, taler og pizza-akrobatik er en måde at flytte det individuelle talent ud i en offentlig sammenhæng, uanset hvad talentet så er.

Nielsens kamp mod konventionerne

Aftenens live-anmeldelse og debat var som Helena Hei-Sook Park præget af kamp med de helt lavpraktiske forhold:

Das Beckwerk: *Funus Imaginarium* (fra live-transmissionen, 8. okt. 2010)

Trine Ross (kunstkritiker ved Politiken) var indbudt for at give sit blik på *Funus Imaginarium* af Das Beckwerk: Død, ligtog og begravelse af identiteten: Claus Beck Nielsen, der har udspillet sig over de sidste tre måneder. Trine Ross kæmpede med Beckwerkets omstændige projekt og grundlæggende spørgsmål om, hvad der er virkeligt og konstrueret i 'interventionen' som hun kaldte den.

Hendes kamp var på mange måder præget af ambivalens, som hun selv forklarede det:

"Hvad skal jeg kalde ham, hvor stopper værket og hvad skal vi med det?" spurgte hun.

Spørgsmål hun ikke selv fik besvaret, men nok mente var relevante, selvom identitetsspørgsmålet for hende var det altoverskyggende og -forstyrrende ved dette projekt.

Hvornår starter værket?

Det viste sig dog, at Trine Ross kun havde deltaget flygtigt i den performative del af værket; ligtoget og begravelsen, med den argumentation at værket i hendes perspektiv

Trine Ross liveanmeldte Das Beckwerks omfattende afrunding, *Funus Imaginarium*. (Foto: Samtalekøkkenet)

Aftenen afrundedes af det umage finske makkerpar Double Talk, der med banale ordlege, landsbyfortællinger og en énstregen musikinstallation rundede en aften af, der – som den performative kunst – var præget af en del forvirring og kamp med formen.

En aften, der ikke gav nye svar om vores forhold og tilgang til den performative kunst, men i det mindste fik startet kampen...

var primært intellektuelt og sprogligt funderet – hele det sproglige og intellektuelle postur omkring identitetens afsked med verden.

Det var der dog ikke enighed om, og dermed blev selve det performative værkbegreb sat til debat: Hvornår bliver kunsten performativ? Når vi deltager i den, eller når vi blot involveres intellektuelt i den.

Finske Double Talk. (Foto: Samtalekøkkenet)

Fakta:

Det andet Samtalekøkken - forum for performativ kunst i København.
(tirsdag den 16/11 klokken 19 på Warehouse 9 i Kødbyen København):

Gary Winters fra Lone Twin (UK) præsenterede deres arbejde,
Helena Hei-Sook Park og Double Talk (Fin) performede.
Trine Ross live-anmelder Das Beckwerk: *Funus Imaginarium*.
Elmar Jung er opponent på anmeldelsen (afbud p.g.a. sygdom).

Det tredje Samtalekøkken er den 20. jan. kl 19.00 i Warehouse 9.
(Med live performances af Florian Feigl (DE) og Kristján Ingimarsson. Mette Garfield Mortensen og NN anmelder Jette Hye Jin Mortensens video *Tell it they way they tell it*. Videoen vises på Samtalekøkkenet. Rødbedesuppe, rødvin og gratis entre.)

FAKTABOKS

Type: Performance

Titel: *Samtalekøkkenet – Forum for performativ kunst*

Medvirkende:

Helena Hei-Sook Park
Gary Winters
Lone Twin
Double Talk
Das Beckwerk
Trine Ross

Start: 16/11/2010

Slut: 16/11/2010

Sted:

Warehouse 9
Halmtorvet 13

1700 København V

Åbningstider: Mandag til lørdag 10 – 19

www.warehouse9.dk

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 03. februar 2011.

<http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?samtalekokkenet+3+liveart>

Den islandske performancekunstner Kristján Ingimarsson slår sjældent små brød op. (Foto: Samtalekokkenet)

Når kunsten går 'All In'

3. feb. 2011 [Reportage] **Der var ikke mangel på kunstnerisk satsning og engagement ved det tredje *Samtalekokken* i Warehouse 9.**

Af Matthias Hvass Borello

Tyske Florian Feigl, danske Jette Hye Jin Mortensen og islandske Kristján Ingimarsson gjorde at det tredje *Samtalekokken* står tilbage som en kompromisløs aften i Warehouse 9, hvor performancekunsten igen var i fokus.

Performancekunsten har en tradition for både at konfrontere sit publikum og de etablerede tankemønstre, og ved det tredje *Samtalekokken* blev dette bekræftet.

Performance som undersøgelse

Den tyske performancekunstner Florian Feigl viste et lille udvalg, fire performances, fra sin omfattende værkserie *300 – 300 performances á 300 sekunder*. Performances, der alle starter med et bekræftende nik og slutter når uret ringer.

Serien skal ses som Feigls kunstneriske undersøgelse af begrebet 'performance' og et professionelt supplement til den almene kunstforståelse, hvor performance efterhånden kan dække over hvad som helst med en puls.

Blandt de 300 værker findes mindre tematiske serier, der strækker sig fra etnologiske undersøgelser af hverdagsritualer til de mere kunstneriske undersøgelser (de såkaldte *Prologues*).

Florian Feigl: *No. 9 (Licking Piece)*. (Foto: Matthias Hvass Borello)

Mærk med kunst

Udvalget denne aften bød på værkerne *A Day in My Life As A Housewife*, *Sculpting*, *Desculpting* og *No. 9 (Licking Piece)*.

Utrolig naive og afvæbnende eksperimenter, hvor Feigl først glatbarberer sit ene ben, siden bygger en skulptur af et spisebord, to glas bratwurst-pølser, vitawrap og fire dunke skriggrøn (og kraftigt herre-parfumeret!) Axe-shampoo, for til sidst i *Desculpting* (fra serien *Fighting with Furniture*) at smadre det hele i indædt kamp med både objekter og et shampoo-indklistret gulv.

Florian Feigl: *Sculpting*. (Foto: Samtalekokkenet)Florian Feigl: *Desculpting*. (Foto: Samtalekokkenet)

Efter det heftige klimaks afrundes serien med en meget øm *Licking Piece*, hvor han i tre minutter slikker på en pakke toastbrød, der langsomt ender på gulvet.

Alle 'undersøgelser' udføres med stor indlevelse, og hvad der synes som genuin kunstnerisk nysgerrighed. Og man ender nærmest med både at kunne føle, kæmpe og undersøge igennem Feigls investerede krop.

At performe sig selv

Aftenens næste indslag er en præsentation af *Tell It the Way They Tell It* (2009) af danske Jette Hye Jin Mortensen efterfulgt af Mette Garfields liveanmeldelse og diskussion med afsæt i Torben Sangilds (aftenens live-opponent) kommentarer.

Mortensens værk, der også var kunstnerens afgangsværk ved *Afgang 2010* fra Det Kongelige Danske Kunstakademi, aftegner en anden form for konsekvens og kunstnerisk investering.

Her er det kunstnerens baggrund og identitet som koreansk adopteret dansk kvinde, der er omdrejningspunktet for en undersøgelse af hvordan en kompleks identitet kan formuleres gennem *andres* ord.

Jette Hye Jin Mortensen: *Tell It The Way They Tell It*, 2009. (Stillfoto: Andreas Rosforth)

Det endelige værk er et dansabelt og über æstetisk videoværk, hvor kunstneren performer, mediterer, synger og danser sin tvetydige 'identitet' under instruktion af en række producere.

Performative grænser

Mette Garfields begejstring for det konceptuelt komplicerede værk er udtalt, og uden dog at komme ind på det egentlig performative ved selve kunstoplevelsen, peger hun på de mange kulturelle lag og referencer i værket.

Mette Garfield leverer aftenens liveanmeldelse. (Foto: Samtalekokkenet)

Torben Sangild som opponert. (Foto: Samtalekokkenet)

I dialog med både Sangild og kunstneren ender diskussionen i aflæsningen af værkets kulturelle koder, kommentarer vedrørende kulturel racisme, og hvor værket kunne have formuleret sig klarere.

Én af konklusionerne var, at den konceptuelle baggrund er nødvendig for en egentlig indlevelse i værkets dybde. En konklusion, der også stiller spørgsmålstejn ved den performative kunsts grænser.

Efter aftenens obligatoriske suppe og øko-vin var kræfterne genvundet, og det skulle vise sig at være nødvendigt.

Kristján Ingimarsson: *Fools of the world unite dot com*. (Foto: Samtalekokkenet)

Fjolsets revolution

Anden halvleg indledtes nemlig af den islandske performer Kristján Ingimarsson (a.k.a. Kingimars).

Ingimarsson er kendetegnet ved højenergiske performances på kanten til det vanvittige. Og da Kingimars indtager gulv og scene denne aften, bevæger vi os hurtigt ud på et overdrev, hvor der snart kun er en vej tilbage: Længere ud.

Figuren Kingimars er intet mindre end menneskehedens nye revolutionære superhelt. Lederen af fjolsernes revolution. Og denne aften er netop dedikeret til optagelsen af nye 'fjolser'.

Kingimars er et kæmpende fjols, en håbefuld utopist, der med et utrolig kitsched superhelte kostume, flag og slagord forsøger at få folk med i den snarlige revolution af verdensordenen med parolen: "Fools of the world unite dot com!"

Jeg vil lade dette peppede klip fra aftenens performance tale for sig selv:

[Se klip fra performance af Kingimars](#)

Kristján Ingimarsson: *Fools of the world unite dot com*. (Foto: Samtalekøkkenet)

Hvem sagde kunstnerisk engagement? Og hvis man ikke tror på fjolset som verdens næste magtfaktor, så kan man jo tænke lidt over fjolsets ubekymrede møde med verden, og hvorvidt de nuværende magthavere er mindre fjollede?

Samtaleterapi

Det tredje Samtalekøkken sluttede af med en samtale med Thomas Skade-Rasmussen, der p.t. venter på afgørelsen i identitets-tyveri-sagen mod Gyldendal og 'den tidligere Claus Beck-Nielsen'. En dom, der med hans egne ord; "kan give ham hans liv tilbage." Intet mindre.

Anledningen til besøget var øjensynligt at give et indblik i sagen og processen fra retssalen, men mødet med Skade-Rasmussen og hans kurator udviklede sig til et desperat forsøg på at høste sympati-stemmer med en markant mangel på forståelse for publikums tøvende tilkendegivelser.

Kuratoren og Skade-Rasmussen, der tilsyneladende ikke ser hvordan han og 'Nielsen' komplementerer hinandens dagsorden, filmede flittigt alle under seancen, men understregede samtidigt, at det ikke ville resultere i et kunstprojekt, men et hævntogt...

Sådan udviklede aftenen sig fra engagement til resignation, fra kunstneriske undersøgelser af høj kaliber til manglende forståelse, fra den tvetydige identitet til et nødråb, fra fjolsets revolution til et personligt hævntogt.

Thomas Skade-Rasmussen og hans kurator. (Foto: Samtalekøkkenet)

Fakta:

Samtalekøkkenet er et forum performativ kunst, hvor professionelle fra både scenekunsten og billedkunsten mødes med anmeldere og publikum til en kritisk diskussion om den performative kunsts tilstand og begreber lige nu.

De næste tre Samtalekøkkener er:

17/2, 14/4 og 19/5 – hver aften kl 19.00-23.00 med live-performances, debat, latter og mad selvfølgelig.

FAKTABOKS

Type: Performance

Titel: *Samtalekokkenet – Forum for performativ kunst*

Medvirkende:

Jette Hye Jin Mortensen

Florian Feigl

Kristján Ingimarsson

Thomas Skade-Rasmussen

Start: 20/01/2011

Slut: 20/01/2011

Sted:

Warehouse 9

Halmtorvet 13

1700 København V

Åbningstider: Mandag til lørdag 10 – 19

www.warehouse9.dk

EKSTRA INFO

Næste Samtalekokken er torsdag den 17. feb. kl 19.00 i Warehouse 9, København V.

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 12. marts 2011.

<http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?samtalekokkenet+4+liveart>

Robin Deacon (UK) gav sin krop kamp til stregen ved *Samtalekokkenet*. (Foto: Samtalekokkenet)

Kropumulig kunst!

12. mar. 2011 [Reportage] **Det fjerde Samtalekokken bød på en række kropslige opgør, hvor den kunstneriske tilstedeværelse blev sat på spidsen og teksten fik en central plads. Men giver performancekunst overhovedet mening uden krop?**

Af Matthias Hvass Borello

Det giver ikke meget mening at lave performances og samtidig tage afstand til kroppen som kunstnerisk medie.

Det fjerde *Samtalekokken* bød dog både på danske og udenlandske kunstnere, der netop forsøger at gøre op med den kropslige tilstedeværelse i deres performative kunstpraksis.

Kroppens indtog i kunsten

Hele performance-traditionen bygger på kroppens indtog i kunsten i meget konkret forstand.

Tilstedeværelse, nærkontakt, konfrontation, påvirkning, samtale, overskridelse af den private sfære, det handlende subjekt og undersøgelser af køn og identitet er bare nogle af de termer, som trækker tråde gennem performancekunsten. Og der er ikke ret mange af disse fokuspunkter, der fungerer uden kropslig tilstedeværelse.

Det kropslige er performancekunstens præmis, men derfor også noget kunstnerne igen og igen har undersøgt kritisk. Marina Abramovic sad bum-stille på MoMa i New York dagligt fra 14. marts til 31. maj 2010 i hendes hidtil længste performance *The Artist is Present*.

En tilstedeværelse som værket problematiserer og udfolder som et tolkningsspørgsmål:

Er man overhovedet tilstedeværende som kunstner, hvis man ikke gør noget? Er det ikke nærmere det sansende, reflekterende og reagerende publikum, der er til stede, synes værket at spørge.

Kropskritik

Mary Paterson og Rachel Lois Clapham fra den britiske gruppe *Open Dialogues – critical writing on and as performance* undersøger netop, hvordan vi som publikum og kritikere møder,

Mary Paterson fra Open Dialogues (UK). (Foto: Samtalekokkenet)

indoptager og diskuterer performancekunst.

En del af deres strategi er netop at reagere og skrive 'performativt' i mødet med performancekunsten. Til *Samtalekokkenet* præsenterede Mary Paterson nogle af deres seneste forsøg på at indgå i en kritisk, og ofte kropslig, dialog med en række performanceværker.

Den tavse krop

Generelt for de performative indslag til dette Samtalekokken var at de undersøgte selve den kropslige tilstedeværelse, men også den ikke-kropslige tekst, sproget og tavsheden.

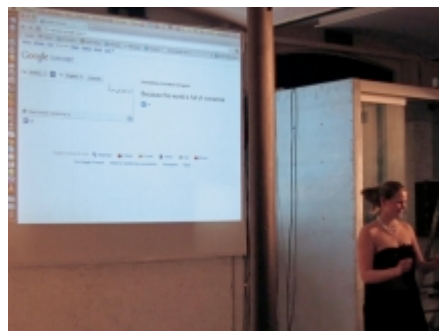
Danske Ulla Hvejsel kastede sig ud i en længere tale, *A Speech to the Silent Majority*, hvor hun via *google translate* oversætter teksten først til arabisk og så tilbage til dansk. Talen ender derfor i en form for sprogligt mellemrum, hvor ordstillinger og kendte vendinger opløses og forvrides.

Hvejsel er hele tiden til stede, men primært som oplæser, og da hun efterfølgende får stillet en række spørgsmål fra publikum, så oversætter hun først spørgsmålet på samme vis og siden sit eget svar. En tavs krop med et artificielt sprog, der konstant er i konflikt med et andet.

Ulla Hvejsel (Foto: Samtalekokkenet)

Ulla Hvejsel (Foto: Samtalekokkenet)

Og for at understrege den tavse krop genopførte hun, sammen med publikum, et minuts tavshed fra London efter murens fald i 1989 og det tavse John Cage-værk 4:33 – en komposition i tre tavse dele (0:30, 2:23, 1:40) for valgfrit instrument.

En nøgen krop

Britiske Robin Deacon præsenterede et noget andet opgør med værket *The Argument*

Against The Body. Først sidder vi og stirrer på en tom scene, imens Deacons stemme strømmer med novellens svungne sprog fra højttalerne og fylder rummet. En længere fortælling om Deacons personlige tanker om kroppen og hans oplevelser helt fra barndommen med en ureglerlig krop.

Pludselig løber en nøgen mand ind blandt publikum og ender, efter en del tumlen rundt, oppe på scenen. Stemmen fortsætter fra højttalerne, og kunstnerens krop står stivnet til fortællingen om en ung kunstner, der aldrig helt finder sig til rette med sin krop.

Kropskontrol

To blandt publikum sættes til at tegne ham, imens han står nøgen og læser op ind i et videokamera, der er rettet mod hans mund. Oppe på bagvæggen ser man denne store mund, der fortsætter fortællingen om et frustreret liv som kropskunstner.

Robin Deacon på vej mod kontrolltab...(Foto: Samtalekøkkenet)

Hele seancen ender med at Robin Deacon, der er en spinkel (og storrygende) kunstner,

løber frem og tilbage i rummet, snurrer rundt om sig selv, falder, løber, falder, snurrer igen, løber, falder og til sidst; giver op. En kunstner og en krop i kamp.

Et korporligt møde

Den danske men østrigsk uddannede kunstner Christian Falsnaes stod for aftenens talk og præsenterede sin praksis (i to videodokumentationer), der er meget kropslig og tilstedeværende. For nogen måske et klassisk eksempel på performancekunst, hvor publikum involveres kraftigt i en kunstnerisk *masterplan*, hvor der både bliver givet og taget:

Først udsætter Falsnaes publikum for nogle ret absurde og ofte umulige opgaver, for siden at udstille sig selv kropsligt i mindst ligeså absurde scenarier, hvor publikum også får lov at konfrontere ham helt korporligt. Og tilfredsstillelsen lyser ud af deres øjne.

Den tilfredsstillelse fik vi ikke til det fjerde *Samtalekøkkenet*, men et udfordrende indblik i hvor performancekunsten kan bevæge sig hen, når kroppen bliver sat på spidsen.

FAKTABOKS

Type: Performance

Titel: *Samtalekøkkenet – Forum for performativ kunst*

Medvirkende:

Open Dialogues

Ulla Hvejsel

Robin Deacon

Christian Falsnaes

Start: 17/02/2011

Slut: 17/02/2011

Sted:

Warehouse 9

Halmtorvet 13

1700 København V

Åbningstider: Mandag til lørdag 10 – 19

www.warehouse9.dk

EKSTRA INFO

Næste *Samtalekokken* er den 14. april og vil præsentere performances af tyske Jörn J. Burmeister, Frans Jacobi og Stine Marie Jacobsen.

Publiceret på KUNSTEN.NU d. 03. maj 2011.

<http://www.kunsten.nu/artikler/artikel.php?samtalekokkenet+5+liveart>

Kunst, der kræver engagement. Frans Jacobi: *Silent Stand*, 2011. (Foto: Samtalekokkenet)

Når publikum tvivler

3. maj. 2011 [Reportage] **Det femte *Samtalekokken* var præget af engagerede performances og kunstneriske opfordringer til publikum om at deltage. Og det gør unægteligt det hele lidt sværere...**

Af Matthias Hvass Borello

"Har jeg forstået, hvad det går ud på? Skal jeg gøre noget, jeg ikke selv har lyst til? Vil mine handlinger få reel betydning?"

Når den publikumsengagerende performancekunst rækker hånden ud, er det ikke altid lige let at håndtere. Især ikke hvis værket, man står overfor, har uigennemskuelige intentioner eller uklare mål.

Som deltager er det altid rart at vide, hvad man går ind til. Men sådan er det sjældent i kunsten. Handlinger, der virker uskyldige, kan pludselig fremstå som kraftige markører i en sammenhæng man sjældent kan overskue fuldt ud som publikum.

De fleste vælger at sidde over, når usikkerheden melder sig.

At lede kunsten den rette vej

Til det femte *Samtalekokken* bød programmet på fire præsentationer af engagerende art:

Tyske Jörn J. Burmester indledte aftenen med hans publikumsstyrede performance-opgør med teatrets distance til virkeligheden, *Performance Art ist live*, *Theatre is death*.

Vi vælger, Burmester udfolder. (Foto: Matthias Hvass Borello)

Et æg males og smadres – med hovedet. Performance! (Foto: Samtalekokkenet)

Med tydelige referencer til spilverdenen, kunne vi som publikum lede ham ad otte forskellige veje ind i korte performance-forelæsninger, der illustrerede på humoristisk vis hvor både kalkuleret og uberegnelig performancekunst er.

En performance, som Burmester har lavet mange gange, men med vidt forskelligt udtryk og slutpunkt, forklarede han, og denne aften sluttede den performative undersøgelse uafklaret.

Vi fik altså ikke ledt Burmester ad den 'bedste vej', forstod man.

Ligesom performance er publikum en uberegnelig størrelse...

Politisk engagement

Open Source Food (André Amtoft & Arendse Krabbe) var straks mere gennemskueligt at håndtere, også som publikum.

Projektet retter sig mod asylansøgere vilkår i Danmark som en alternativ form for maddistribution og vejledning til, hvor i Danmark (især omkring asylcentre) man kan finde spiselige vilde planter og urter.

Open Source Food er stadig kun ved at få slået hul til asylcentre, og slås med en del kulturelle og politiske udfordringer, men nu kan

Open Source Food introducerer. (Foto: Samtalekokkenet)

man i hvert fald engagere sig i projektet og supplere med sine egne tips og opskrifter på: www.opensourcefood.info.

Ved at deltage kan man være med til at fordreje nogle strukturer, normer, handlingsmønstre og vilkår i det offentlige rum, som håndhæves på diskutabel vis, i følge folkene bag Open Source Food.

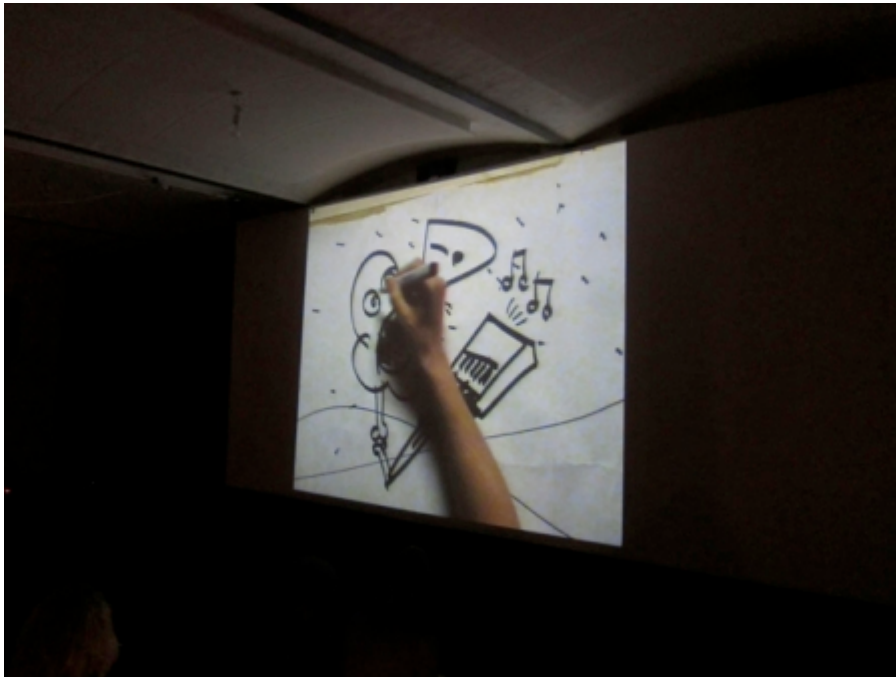
Performance med barrierer

Der var mindre politik men langt mere nøgenhed og fri leg i Stine Marie Jacobsens performance i samarbejde med illustratoren Ib Kjeldsmark. Og her var der for en gang skyld lukket af for publikums deltagelse i helt konkret forstand. Værket legede på effektiv vis med netop dette.

Jacobsens performances har før foregået i meget intime settings, hvor blot én person overværer hendes performances.

Det fine twist var, at aftenens eksklusive tilskuer var en illustratør, der så simultan-tegnede hændelserne, der denne aften udspillede sig oppe på loftet over Warehouse 9, imens vi andre sad bænket nedenunder.

De eneste tegn fra selve performance var en direkte transmitteret projektion fra Kjeldsmarks tegnende hænder kombineret med de heftige lyde, der slap ned til os.

Ib Kjeldsmark tegner så det hviner. (Foto: Samtalekokkenet)

Den pirrende uvidenhed

Under værket, der tilsyneladende talte både nøgenhed, skrig, videoklip af den blodige slags og citater som: "Welcome home cunt", var der to hændelser henvendt til os nedenunder: Et keyboard firedes ned med flere tangenter holdt nede med tape og firedes langsomt op igen, og som *le grand finale* væltede der et par kilo popcorn ned i hovedet på publikum.

Vi får aldrig at vide, hvad der præcist foregik, og Jacobsens intention om at skabe barrierer og nærmest "slette en performance," som hun kaldte det, skabte måske ikke *direkte* deltagelse. Til gengæld var der både højlydt latter og larmende stilhed blandt de 80 tilskuere undervejs.

Popcorn?! (Foto: Samtalekokkenet)

Der fnises en del efter Kjeldsmark og Jacobsens retur fra loftet. (Foto: Samtalekokkenet)

Modstandens æstetik

Aftenens sidste performance er en del af en hel værkserie af Frans Jacobi, der under sin aktuelle kunstner-phd ved Lunds Universitet og Malmö Kunstakademi undersøger forskellige former for aktivistiske strategier under begrebet 'modstandens æstetik' (*Aesthetics of Resistance*).

Aftenens værk bærer den dramatiske titel: *Silent Stand – en performance for én stemme og 13 performere*.

Den fortæller historien om en enorm gruppe unge egyptere, der mobiliserer sig i stort antal via Facebook og i stående tavshed demonstrerer deres foragt for regimets fundamentale umenneskelighed og voldelige handlinger mod befolkningen og især politiets uargumenterede tortur af den unge egypter og nu martyr Khalid Saed.

I Jacobs performance legemliggøres de unges tavse protest og myten om en hævnende

mumies tilbagevenden som en støtte til demonstrationerne og folkets kamp for retfærdighed.

Er vi med eller imod? (Foto: Samtalekokkenet)

Det symbolske engagement

Som publikum inviteres man til at tage del i en række symbolske handlinger, der mimer hændelserne i Egypten: Vi står i protest og indtager en aktiv rolle både som en del af scenografien og den endelige fejring af retfærdighedens komme.

Men baggrunden for denne performance er svær at mime en aften i Warehouse 9, og flere synes at tvivle på deres rolle og lyst til at engagere sig. Det manglende engagement var formentlig ikke et udtryk for manglende sympati for egypternes protester, men snarere en ganske legitim tvivl om hvorvidt handlinger i *kunstens rum* kan være mere end symbolske.

FAKTABOKS

Titel: *Samtalekokkenet – Forum for performativ kunst*

Medvirkende:

Jörn J. Burmester
Open Source Food
Stine Marie Jacobsen
Frans Jacobi

Start: 14/04/2011

Slut: 14/04/2011

Sted:

Warehouse 9
Halmtorvet 13

1700 København V

Åbningstider: Mandag til lørdag 10 – 19

www.warehouse9.dk

EKSTRA INFO

Det næste og indtil videre sidste Samtalekøkken er torsdag den 19. maj kl 19.00